

Abonneren vanaf 2,30 per week

Kian Soltani: 'Er stonden nog nooit zo veel verschillende projecten in zo'n korte tijd in mijn agenda'. Phil Nijhuis

Kian Soltani Interview

Stercellist Kian Soltani verlegt zijn grenzen op de tiende Cello Biënnale

Stercellist Kian Soltani speelt tijdens de jubileumeditie van de Cello Biënnale in allerlei bezettingen, en verlegt daarbij zijn eigen grenzen.

Freek Dijkstra 25 oktober 2024, 11:27

Bewaren

Delen

De meeste festivaldirecteuren behandelen hun paradepaardjes met zijden handschoenen, maar dat geldt niet voor Maarten Mostert, directeur van de Cello Biënnale. Hij houdt er juist van om Biënnale-uitblinker Kian Soltani een beetje te jennen.

Advertentie

Blijf op de hoogte

Krijg een melding bij belangrijke artikelen over Cultuur & Media.

Info ▶

“Hier Kian, voor jou”, zegt Mostert, wanneer hij een glimlach met hoogtepunten uit tien jaar Cello Biënnale voornemens legt. “Ik moet er wel gelijk bij zeggen: je staat er van niet bij de tien meest memorabele cellisten”, zegt Mostert schalkse glimlach. “Altijd hetzelfde liedje bij jou”, zegt de sterccellist, die veinst ten diepste beledigd te zijn. “Als je het aantal concerten dat ik dit jaar speel op de Biënnale, eigenlijk in alles artist in residence, behalve in naam. Wat Maarten? Verdien ik het niet?”

Daar heeft Soltani een punt. De Oostenrijker met Perzische speelt in november maar liefst zes keer in Amsterdam, en met concerten is bijzonder divers. “Er stonden nog nooit verschillende projecten in zo’n korte tijd in mijn agenda dan misschien tijdens de vorige Cello Biënnale”, zegt de virtuoos. Hij gaat op zijn vingers de concerten af. “De *Tot cello suite* van Bach, het *Tweede celloconcert* van Kabalevsky, Perzische programma, de première van Franghiz Ali-Zadeh stuk, mijn filmmuziek-project, en tot slot de publiek toegankelijke masterclass. Een hele leerzame ervaring, zoveel concerten tegelijkertijd voorbereiden. Wat ik er het meeste van leer? Waar mijn grenzen liggen, namelijk verder dan ik dacht.”

Poker in de trein

Maarten Mostert grijnst om Soltani’s woorden. “Dat is echt typerend voor Kian, die winnaarsmentaliteit. Toen ik hem voor het eerst zag spelen op een festival in Duitsland – hij was toen nog maar begin twintig – hoorde ik meteen zijn enorme talent en vroeg ik hem om op de volgende Cello Biënnale te spelen. Sindsdien heb ik hem goed leren kennen. We spelen veel poker samen, als we samen lange treinreizen maken of als Kian een avond vrij heeft in Amsterdam. Wie wint er dan meestal, Kian?”, vraagt Mostert. “Ik natuurlijk”, hapt Soltani gretig. “Zie je wel?” zegt Mostert met een knipoog. “Daarom schaken we ook nooit meer in de trein, want daar ben ik beter in.”

Advertentie

Soltani heeft die laatste opmerking niet gehoord en gaat verder waar hij was gebleven. “Ik liep wel tegen mijn grenzen aan bij het instuderen van het nieuwe werk van componiste Ali-Zadeh. Dat stuk kwam namelijk behoorlijk last minute bij de lijst aan concerten, en is een heel eigenzinnige mix van modern-klassiek en

uiteindelijk helemaal goed gekomen, ik voel me nu al thuis in het stuk.”

Een ander project waar Soltani zijn grenzen opzoekt, en daar misschien wel overheen gaat, is bij de live-uitvoering van zijn eigen album *Cello Unlimited*. De eerste live-uitvoering van die cd ooit, nota bene. “Dat project ben ik tijdens de coronapandemie begonnen. Het hele album bestaat uit epische filmmuziek. De soundtracks heb ik zo georkestreerd dat ik ze in mijn eentje kon opnemen tijdens de quarantaine. Op sommige stukken moest ik daarvoor heel veel partijen over elkaar opnemen. Op de plaat hoor je af en toe wel tientallen celli tegelijkertijd. Dat is natuurlijk live niet te reproduceren; vind maar eens zoveel cellisten die mee willen op tournee.”

Voor de Cello Biënnale heeft Soltani een oplossing gevonden. “Op het podium spelen acht cellisten live mijn arrangementen, met in hun oor een *click track* om maat te houden met mijn vooraf opgenomen partijen. Zo kunnen er toch tientallen celli tegelijk klinken. Heel spannend om het op deze manier eindelijk live te kunnen doen.”

Advertentie

Disney-prins

Films zijn Soltani's grootste passie, naast de muziek. Toepasselijk, voor iemand met het uiterlijk van een Disney-prins. Ook de sierlijkheid, trouwens. Zelfs het snel verorberen van een stuk bananenbrood – de drukbezette cellist moet na het interview rap door naar een volgende afspraak – ziet er gracieus uit bij Soltani. Bij het aflikken van zijn vingers, kromt hij ze precies zo als wanneer hij de hals van zijn cello vastpakt.

Kian Soltani heeft het uiterlijk en de sierlijkheid van een Disney-prins. Phil Nijhuis

“Alle muziek op het album komt uit films die ik zag als tiener”, vertelt hij tussen zijn happen door. “Ik weet nog dat ik films als *Lord of The Rings* in de bioscoop zag, en dan meteen naar huis rende om de titelmuziek van de film op mijn cello te spelen, zodat ik het gevoel kon vasthouden. De enige uitzondering daarop is de muziek van Alfred Schnittke, die ook op het album staat. Maar toen ik erachter kwam dat hij in de jaren zeventig filmmuziek heeft geschreven, kon ik daar natuurlijk niet van afblijven.”

Advertentie

Er zijn musici die hun neus ophalen voor het spelen van filmmuziek in de heiligdommen van de klassieke muziek, maar Soltani snapt daar niets van. “Voor mij is het niet anders: filmmuziek spelen of muziek van Schumann. Het gaat toch om de kwaliteit van de muziek?”

“Natuurlijk is er wel een groot verschil tussen filmmuziek en de muziek van de oude meesters. Filmmuziek is op een gegeven moment ‘af’. Er is bij filmmuziek vaak één manier waarop je het materiaal het beste kunt benaderen. Bij een componist als Bach is die interpretatieve dimensie juist oneindig. Er ligt zoveel informatie besloten in de partituren, dat elke subtiele accentverschuiving weer iets nieuws aan het licht kan brengen.”

“Neem bijvoorbeeld Bachs *Tweede cellosuite*, die ik ga spelen tijdens een ochtendconcert. Die kan bij elke cellist volledig anders klinken, zonder aan kracht te verliezen. Het is onmogelijk om een favoriet aan te wijzen in Bachs cellosuites, maar de tweede staat zeker in mijn top zes”, zegt Soltani. Zonder te pauzeren om adem te halen, vervolgt hij: “Dat is een grap, want er zijn maar zes suites.”

Het zijn van die momenten dat Soltani de indruk wekt dat hij Rubiks kubus in minder dan tien seconden kan oplossen. Zijn tempo ligt continu hoog, en zijn aandachtsspanne is gelijk aan de tijd die het hem kost ergens al het interessante uit te zuigen.

Speciale gast

Soltani zal ook twee keer spelen in het Bimhuis, waar hij erg naar uitkijkt. “Ik hou van kleinere zalen, en ik ken het Bimhuis van eerdere edities. Dit jaar geef ik er een masterclass, en speel ik er een programma van Perzische muziek. De Perzische muziek is voor mij als cellist echt pas na de Europese klassieke muziek op mijn pad gekomen, al heb ik mijn vader het wel veel horen spelen.

“De muziek is ook behoorlijk moeilijk om te leren. Een bevriende collega-musicus schrijft karakteristieke Perzische melodische versieringen voor me uit in notenschrift, wat door de kwarttonen en andere ritmes echt een hele kluif is. Er doet ook nog een speciale, geheime gast mee aan het programma, maar ik ga niet verklappen wie dat is”. En dan, zonder te pauzeren en met een vergulde uitdrukking: “Mijn vader!”

Kian Soltani is op de Cello Biënnale mee te maken op 2, 4, 6, 9 en 10 november. Info: cellobiennale.nl

Help ons door uw ervaring te delen: [Feedback geven](#)

Advertentie

Wilt u iets delen met Trouw?

Tip hier onze journalisten